

Arrest

nr. 172 027 van 18 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 september 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 12 oktober 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Hij verklaart op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen. Deze asielaanvraag wordt afgesloten met arrest nr. 59 481 van 11 april 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

1.2. Verzoeker dient bij schrijven gedateerd op 28 februari 2011 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 10 oktober 2011 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid onontvankelijk verklaard.

1.3. Verzoeker dient op 18 oktober 2011 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Inzake deze asielaanvraag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 22 november 2011 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag.

1.4. Verzoeker dient bij schrijven gedateerd op 28 maart 2012 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 9 september 2013 de beslissing waarbij de ingediende verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 2 oktober 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.04.2012 werd ingediend door:

[P., K.] [N° R.N. ...]

[...]

nationaliteit: Sri Lanka

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene roept in dat de situatie in zijn land van herkomst onveilig is, dat vroegere LTTE leden of mensen die banden hadden met LTTE gefolterd worden, dat de overheid niet het nodige doet om de Tamils te beschermen, dat er zware overtredingen op het vlak van mensenrechten plaatsvinden door het Sri Lankaanse leger, dat er willekeurige arrestaties, folteringen en verkrachtingen plaatsvinden, dat zowel de LTTE als de overheid de bevolking in gevaar brengen en dat de overheid mensen vervolgd. Hij stelt dat hij onmogelijk kan terugkeren naar het noorden van Sri Lanka. Betrokkene stelt dat hij vreest om onmiddellijk gearresteerd te worden, omwille van het feit dat hij Tamil is en banden heeft gehad met de LTTE, dat hij gemarteld zal worden of gedood en dat hij gevisieerd zal worden omdat hij in het buitenland heeft verbleven en de autoriteiten dus zullen vermoeden dat hij veel geld heeft en dat hij vanuit het buitenland de LTTE ondersteund heeft. Hij meent dat bij een terugkeer artikel 3 van het EVRM zal geschonden worden. Volgens betrokkene bevindt hij zich hierdoor in een prangende humanitaire situatie. Hij haalt diverse rapporten aan die melding maken van onderdrukking van de Tamils, mensenrechtenschendingen door het leger en de overheid, willekeurige arrestaties en ernstige problemen die asielzoekers bij een terugkeer kunnen ondervinden, zoals gearresteerd en gefolterd worden, in het bijzonder indien het een Tamil betreft die banden heeft met de LTTE of actief lid is van de LTTE. Betrokkene verwijst naar diverse rapporten en voegt volgende rapporten en artikels ter staving bij de aanvraag: een rapport van de International Crisis Group 'Reconciliation in Sri Lanka: Harder than Ever', een 'report of the secretary-generals panel of experts on accountability in Sri Lanka', een artikel van Amnesty International 'Sri Lanka must not torture rejected asylum seekers', een artikel van Human Rights Watch 'UK: Halt deportations of Tamils to Sri Lanka', artikels van Freedom from torture 'Uk must stop removal of Tamils to Sri Lanka after damning new evidence of torture on return' en 'Fears for torture survivors as rejected asylum seekers returned to Sri Lanka', een artikel van de Asian Human Rights Commission, een rapport 'Out of Silence: new evidence of ongoing torture in Sri Lanka', een arrest E.G. vs UK, een rapport van Amnesty International; Forgotten Prisoners, een United Nations rapport, een rapport van de International Crisis Group 'The Denial of minority Rights', een rapport 'Still human Still here' en een artikel van de Immigration and Refugee Board of Canada. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen persoonlijke bewijzen voorlegt, waaruit blijkt dat hij gevaar zou lopen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert er aan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van

mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. "In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 27.07. 2007, nr 1.018). Betrokkene legt ook geen bewijzen voor dat hij lid is van de LTTE of banden heeft of gehad heeft met de LTTE en dat hij derhalve mogelijk meer risico zou lopen. In het kader van zijn asielaanvraag riep betrokkene in dat hij verdacht werd van de banden met de LTTE. Hieraan werd echter geen geloof gehecht door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen: "Personen die verdacht worden van banden met de LTTE, hetgeen u vreest bij terugkeer naar Sri Lanka, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet heeft u echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van uw voorhanden profiel van verdachte bij betrokkenheid bij de LTTE." (CGVS, beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, d.d. 26.11.2010) Betrokkene legt bij huidig verzoekschrift geen bewijsstukken voor die een andere appreciatie zouden toelaten. Wat betreft de bewering dat betrokkene onmogelijk naar het noorden van Sri Lanka kan reizen, dient opgemerkt te worden dat geenszins geëist wordt van verzoeker dat hij zich naar het noorden van Sri Lanka begeeft. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van persoonlijk bewijs terwijl in casu het enkel bij een algemene bewering blijft en algemene rapporten en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. Er worden geen persoonlijke bewijzen voorgelegd. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende een eerste asielaanvraag in op 12.10.2009, die afgesloten werd op 13.04.2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 18.10.2011 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen en afgesloten met een bijlage 13quater met bevel om het grondgebied te verlaten door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 22.11.2011. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 22.11.2011 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures - namelijk ongeveer anderhalf jaar voor de eerste asielprocedure en iets meer dan een maand voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De elementen met betrekking tot de integratie van betrokkene - namelijk dat hij sinds 12.10.2009 in België verblijft; dat hij zich integreert; dat hij werkbereid is en reeds gewerkt heeft wat gestaaft wordt met een arbeidskaart C; dat hij een huurcontract voorlegt; dat hij Nederlands geleerd heeft en ter staving een certificaat en een resultaatblad voorlegt; dat hij duurzaam lokaal verankerd zijn; dat hij hier een hele (Vlaamse) vrienden- en kennissenkring zou opgebouwd hebben; dat hij zich zou aanpassen aan onze levenswijze, heel veel moeite zou doen en eindelijk rust en stabiliteit zou gevonden hebben - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beroept op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing."

Dit is de eerst bestreden beslissing.

1.5. Eveneens op 9 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om

het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer:

Naam, voornaam: [P., K.]

[...]

nationaliteit: Sri Lanka

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

■ Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsverplichting zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Verzoeker begrijpt niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wenst te reageren op de volgende beweringen:

1. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat, integendeel tot wat DVZ stelt er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385).

Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Dat verzoeker reeds een viertal jaar op het Belgisch grondgebied verblijft.

Dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht uit schrik voor zijn leven.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Sri Lanka om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, aangezien hij al verschillende jaren niet meer in Sri Lanka is geweest! Hij heeft zijn leven hier opgebouwd! Bovendien heeft hij niemand meer in zijn land van herkomst die hem kan helpen.

Nu ook het UNHCR een nieuw standpunt heeft ingenomen in verband met de veiligheidstoestand van de Tamils bij terugkeer, blijkt duidelijk dat verzoeker onmogelijk kan terugkeren.

Verwerende partij stelt dat er niet geëist wordt van verzoeker om terug te keren naar het noorden, maar men faalt erin te onderzoeken of het in de rest van het land veilig genoeg is.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. DVZ dient dit uitvoerig te motiveren!

2. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen persoonlijke bewijzen voorlegt, waaruit blijkt dat hij gevaar zou lopen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert er aan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. "In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 27.07. 2007, nr 1.018).

Verzoeker bevindt zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Sri Lanka een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden. Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

De Sri Lankaanse overheid is immers nog steeds niet in staat om zijn burgers tegen willekeurige vervolgingen en discriminatie te beschermen. Ze kan zijn burgers niet vrijwaren tegen wandalen integendeel, zij zijn vaak er zelf verantwoordelijk voor.

Verwerende partij weigert echter om dit te onderzoeken! Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Het is duidelijk dat voor de Sri Lankaanse asielzoekers hun regering er alles aan doet om voor de buitenwereld duidelijk te maken dat zij terug op de democratische weg zijn en dit omdat zij uiteraard nood hebben aan internationale hulp, doch dit betekent nog niet dat de plaatselijke situatie verbeterd is.

In de steden is de situatie weliswaar voorlopig verbeterd doch niet in afgelegen dorpen.

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om terug te keren naar Sri Lanka.

Bij terugkeer zou verzoeker dan ook een ernstig risico lopen zich te moeten verantwoorden en dus ook kans hebben om ernstige schade op te lopen ten aanzien van zijn persoon.

Dat hij dan ook niet kan terugkeren zonder werkelijk gevaar voor zijn leven. Hij is uit Sri Lanka gevlucht, uit schrik voor zijn leven.

Bovendien schendt DVZ het rechtszekerheidsbeginsel door de situatie in Sri Lanka niet te onderzoeken!

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur.

DVZ twijfelt niet aan het feit dat de mensenrechten nog steeds geschonden worden in Sri Lanka, men faalt er echter in dit toe te passen in het dossier van verzoeker.

Verzoeker vormt een doelwit en zijn leven is in gevaar, indien hij dient terug te keren!

Bovendien wenst verzoeker op te merken dat zelfs indien er slechts één mensenrechtenorganisatie melding zou maken van foltering, dit reeds een bewijs vormt!

Dat het onredelijk is van DVZ om hier geen rekening mee te houden! Human Rights Watch en Amnesty International zijn onafhankelijke mensenrechtenorganisaties !

Dat verwerende partij rekening dient te houden met hun bevindingen! Indien zij menen dit niet te hoeven doen, dienen zij dit uitgebreid te motiveren!

3. Betrokkene legt ook geen bewijzen voor dat hij lid is van de LTTE of banden heeft of gehad heeft met de LTTE en dat hij derhalve mogelijk meer risico zou lopen. In het kader van zijn asielaanvraag riep betrokkene in dat hij verdacht werd van banden met de LTTE. Hieraan werd echter geen geloof gehecht door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen: "Personen die verdacht worden van banden met de LTTE, hetgeen u vreest bij terugkeer naar Sri Lanka, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijke gevallen moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker

daadwerkelijk banden heeft met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet heeft u echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van uw voorhanden profiel van verdachte bij betrokkenheid bij de LTTE. " (CGVS, beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, dd 26.11.2010.) Betrokkene legt bij huidig verzoekschrift geen bewijsstukken voor die een andere appreciatie zouden toelaten.

Dient DVZ er niet op gewezen te worden het dossier van verzoeker individueel en op basis van de feitelijke elementen te beoordelen?! Het lijkt wel alsof zij de beoordeling van het CGVS klakkeloos overnemen zonder zelf een grondig onderzoek te doen.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Bovendien blijkt uit het ambtsbericht van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Nederland dat de situatie nog steeds zeer gevaarlijk is voor Sri Lankanen!

Dat dit volledig in samenspraak is met de recente rechtspraak die verzoeker reeds aanhaalde in zijn verzoekschrift.

In arrest nr. AWB12/24857 wordt het volgende gesteld:

" Ter zitting heeft de gemachtigde van verweerder het standpunt ingenomen dat de informatie die uit de algemene rapporten en artikelen naar voren komt niet betekent dat het relaas van verzoeker op een andere wijze moet worden beoordeeld dan bij de eerste asielaanvraag van verzoeker is gedaan. Als de situatie in Sri Lanka is verslechterd, laat dit onverlet dat verzoekers vrees niet aannemelijk is bevonden, aldus verweerder. Dit standpunt volgt de voorzieningenrechter niet. Dat verzoekers vrees eerder door verweerder niet aannemelijk is bevonden kan er niet aan in de weg staan dat verweerder, gelet op hetgeen hierboven is overwogen, die vrees aan de hand van de nieuwe informatie opnieuw beoordeelt." Bovendien hebben zowel Nederland als het Verenigd Koninkrijk hun houding ten opzichte van het uitwijzen van Sri Lankanen gewijzigd.

AWB 12/17917 dd. 22.06.2012 van de Voorzieningenrechter in 's-Gravenhage (Nederland) verklaart het volgende: "De voorzieningenrechter is van oordeel dat met de in overweging 11 genoemde informatie voldoende aannemelijk is geworden dat de situatie van terugkerende afgewezen Tamil-asielzoekers in 2012 wezenlijk is verslechterd ten opzichte van de in het ambtsbericht geschreven periode. Diverse gevallen van marteling zijn gerapporteerd, terwijl niet vastgesteld kan worden dat het ging om personen die zich in een andere situatie dan verzoeker bevonden. In zoverre is daarom sprake van nieuwe feiten en omstandigheden die afbreuk kunnen doen aan het besluit in de procedure, en moet het besluit van verweerder worden getoetst."

Dat het voor verzoeker onbegrijpelijk is, hoe twee buurlanden een totaal andere visie kunnen hebben op dezelfde situatie als de Belgische autoriteiten.

Nederland heeft een duidelijk standpunt ingenomen inzake het repatriëren van Sri Lankanen.

Vluchtelingenwerk Nederland publiceerde in de loop van 2013 verschillende Updates waarin, onder andere, het volgende wordt gesteld:

Update nr. 6 van 2013, p 11.:

" In het nieuwe Human Rights World Report dat op 31 januari 2013 is verschenen wordt gesteld dat er voor Tamils met vermeende banden met de LTTE een toename was van het risico om gearresteerd of gemarteld te worden. Teruggekeerde Tamils, waaronder uitgezette asielzoekers, rapporteerden over detentie en beschuldigingen van banden met de LTTE of deelname aan anti-regeringsactiviteiten in het buitenland."

Update nr. 9 van 2013, p 3:

"De IND moet de terugkeer naar Nederland faciliteren van een Tamil die in augustus 2012 uitgezet is naar Sri Lanka."

Update nr. 10 van 2013, p 4:

«De rechtbank is van oordeel dat voldoende aannemelijk is geworden dat de situatie voor terugkerende afgewezen asielzoeker in 2011 en 2012 wezenlijk is verslechterd ten opzichte van de in het ambtsbericht van juni 2010 beschreven periode. Uit de overgelegde stukken (rapporten uit 2012 over de terugkeerders van onder ander Freedom from Torture en Tamils against Genocide) blijkt immers dat er diverse gevallen bekend zijn van Tamils die bij terugkeer naar Sri Lanka gevangen zijn genomen en gemarteld. Het gaat met name om personen die door de Sri Lankaanse autoriteiten verdacht werden van eigen betrokkenheid of betrokkenheid van familieleden bij de LTTE."

Update nr. 12 van 2013, p 2:

« Diverse gevallen van marteling zijn gerapporteerd, terwijl niet vastgesteld kan worden dat de personen over wie is gerapporteerd, zich in een andere situatie bevonden dan waarin eisers zich zal bevinden als zij terugkeert."

Update nr. 19 van 2013, p 9:

« Er zijn veel landenrapporten over de gevaren bij terugkeer voor Tamils die eveneens ingebracht kunnen worden bij (herhaalde) asielaanvragen voor Tamils."

Uit het voorgaande mag duidelijk blijken dat de situatie in Sri Lanka, tot op heden, nog gevaarlijk is.

Bovendien worden mensen die terugkomen uit het buitenland extra geïnterviewd.

Ten eerste omdat ze uit het buitenland komen worden ze verondersteld veel geld te hebben en worden ze daarom gearresteerd en mishandeld.

En ten tweede omdat er verondersteld wordt dat ze in het buitenland hebben verbleven om activiteiten van de LTTE te ondersteunen. Dat zijn leven wel degelijk in gevaar zou zijn indien hij dient terug te keren.

Het is duidelijk dat de algemene situatie in Sri Lanka zeer onveilig is voor verzoeker. Maar er heerst ook een persoonlijke dreiging voor zijn fysieke integriteit.

Dat het onredelijk is van DVZ om te stellen dat een andere beoordeling dan deze van de bevoegde instanties inzake asiel, niet gewettigd is.

Dit is op zich compleet tegenstrijdig aan mekaar.

Bezwaarlijk kan men stellen dat een onderzoek van 4 jaar geleden een accuraat beeld geeft, over de reële dreiging die er heerst in hoofde van verzoeker.

Bovendien sprak uw Raad zich reeds uit over deze kwestie. (RVV dd 21.03.2008, nr. 9111) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Dienst Vreemdelingenzaken weigert dit te doen.

dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen.

Bovendien brengt verzoeker wel degelijk nieuwe elementen naar voren om de huidige situatie in Sri Lanka te verduidelijken, dat DVZ op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

4. Wat de vermeende schending van art 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en algemene rapporten en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het voornoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. Er worden geen persoonlijke bewijzen voorgelegd. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verzoeker heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In tegenstelling tot wat DVZ beweert, wordt verzoeker er wel degelijk van verdacht banden te hebben gehad met de LTTE! Dit is dan ook de reden dat hij Sri Lanka is moeten ontvluchten!

Dat hij onmogelijk kan terugkeren om aan DVZ te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie.

Zoals verwerende partij zelf vermeldt in haar beslissing is een vermeende band met de Tamil Tijgers reeds voldoende om mishandeld en gefolterd te worden.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Er wordt gesteld dat betrokkene geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3 EVRM kan voorleggen.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Bovendien kan verzoeker niet in concreto aantonen dat zijn leven in gevaar is mocht hij terugkeren naar zijn land van herkomst!

Verzoeker is al meer dan 4 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest!

Dat hij onmogelijk kan terugkeren om aan DVZ te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

5. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende een eerste asielaanvraag in op 12.10.2009, die afgesloten werd op 13.04.2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 18.10.2011 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen en afgesloten met een bijlage 13quater met bevel om het grondgebied te verlaten door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 22.11.2011. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op

22.11.2011 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures - namelijk ongeveer anderhalf jaar voor de eerste asielprocedure en iets meer dan een maand voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Dat verzoeker er steeds alles aan gedaan heeft om legaal verblijf te bemachtigen. Verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst!

Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst zal art 3 van het EVRM geschonden worden. Dit blijkt ook duidelijk uit de nieuwe documenten die verzoeker voegt en waaruit duidelijk blijkt dat bij een eventuele terugkeer zijn leven in gevaar zou zijn.

Zoals uit het bovenstaande blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoeker in België werd ingediend.

Dat deze stelling door DVZ getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoeker!

In eerste instantie wenst verzoeker op te merken dat hij niet gekozen heeft voor illegaal verblijf in België maar hier verblijft door het feit dat zijn veiligheid er gegarandeerd kan worden en hij in aanmerking komt voor regularisatie.

Bovendien kan verzoeker op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen ! !

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeker, waaronder zijn langdurig en legaal verblijf, het feit dat verzoeker geen strafbare feiten heeft gepleegd, zijn integratie, ...

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de motiveringsplicht.

Dat DVZ hiermee nogmaals de motiveringsplicht schendt. Waarom kan een langdurig verblijf en al deze tekenen van integratie geen reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen?

Het is op zijn minst flappant te nomen dat verwerende partij in een cassatieberoep aanhaalt dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf, maar er weigert rekening mee te houden.

Het cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

DVZ dient het rechtszekerheidsbeginsel te respecteren!

6. De elementen met betrekking tot de integratie van betrokkene - namelijk dat hij sinds 12.10.2009 in België verblijft; dat hij zich integreert; dat hij werkbereid is en reeds gewerkt heeft wat gestaaft wordt met een arbeidskaart C; dat hij een huurcontract voorlegt; dat hij Nederlands geleerd heeft en ter staving een certificaat en een resultaatblad voorlegt; dat hij duurzaam lokaal verankerd zijn; dat hij hier een hele (Vlaamse) vrienden- en kennissenkring zou opgebouwd hebben; dat hij zich zou aanpassen aan onze levenswijze, heel veel moeite zou doen en eindelijk rust en stabiliteit zou gevonden hebben - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Verzoeker kan op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen ! !

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw Raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bovendien blijkt duidelijk uit de beslissing dat de lokale verankering van verzoeker niet betwist wordt. Integendeel zelfs, DVZ bevestigt dat de integratie en lokale verankering gestaafd werden met verschillende stukken.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van DVZ om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen !

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ zijn integratie niet betwist.

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

7. Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beroept op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art bis van de wet van 15.12.1980. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) Bijgevolg zijn de criteria van hogevermelde instructie niet meer van toepassing.

Verzoeker heeft een regularisatieaanvraag ingediend op 03.04.2012 naar aanleiding van de instructie d.d. 19.07.2009 die door de Raad van State op 09.12.2009 vernietigd werd.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt — Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld!"

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie-instructie van 19 juli 2009.

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekomen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen vroegen 36.848 mensen regularisatie aan.

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

- op medische gronden*
- lange asielprocedures*
- humanitaire redenen*
- de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kinderen*

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens- Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregulariseerde personen waren dan in 2009 en 2010!

Dat van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld, werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt "

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathelet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd.

In een memorie verwijst verwerende partij zelf naar een arrest van uw Raad met de volgende opmerking:

"Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid alle elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan de verwerende partij geen willekeur worden verweten."

Ook arrest nr. 80 660 van 4 mei 2012 van uw Raad spreekt zich zeer duidelijk uit over deze zaak:

"De voorwaarden van de instructie worden als een dwingende maatregel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651)"

Dat men in het ene geval het dossier wel aan de instructie toetst, en in het andere dossier dan weer niet, dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele en materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

[...]

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende.

Dat hij geregulariseerd dient te worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Bovendien is het voor verzoeker niet duidelijk WAAROM DVZ hier geen rekening mee houdt in haar beslissing. Indien DVZ van mening is dat deze criteria niet van toepassing zijn op verzoeker, dienen zij op zijn minst te motiveren waarom niet aangezien zij nog steeds over de discretionaire bevoegdheid beschikken om deze toe te passen.

Gezien men immers zo het gelijkheidsbeginsel schendt daar men tot op heden en op basis van deze instructie die men omwille van zijn discretionaire bevoegdheid toepast, positieve beslissingen blijft nemen.

We kunnen immers menige voorbeelden voorleggen van situaties waarin DVZ tot op heden nog beslissingen neemt, naar aanleiding en op basis van de zogezegd vernietigde instructie.

Gelieve in bijlage (zie stuk3), alvast één concreet voorbeeld terug te vinden van zo'n beslissing.

Client kreeg een beslissing van DVZ die enkel en alleen kan voortvloeien uit de instructie van 19.07.2009. Zoals blijkt uit bijgevoegd stuk, werd deze beslissing genomen op basis van de criteria zoals gesteld in punt 2.8B van de instructie.

Verzoeker begrijpt niet waarom deze instructie wel van toepassing is op het ene dossier, en dan weer niet in het andere.

Client voldoet aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in punt 2.8B van de instructie. DVZ ontkent dit niet, meer nog, ze haalt ze zelfs aan in de beslissing!

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel!

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie d.d. 19.07.2009, met name ook aan prangende humanitaire situatie.

Hij voldoet volledig aan punt B.2. en met name "personen die zich in een zodanige persoonlijke of familiale situatie bevinden dat hun enige redding de regularisatie van hun verblijf is."

Verzoeker verblijft al meer dan 4 jaar in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven in veiligheid!

Dat DVZ bij het nemen van zijn beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoeker helemaal niet inziet waarom men geen rekening heeft gehouden met ALLE elementen die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoeker dan ook vraagt huidige beslissing te willen schorsen en vernietigen omwille van het feit dat deze een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsplicht."

2.2.1. Wat de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht betreft dient te worden gesteld dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker niet aantoonde dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of voor de plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeker geeft aan dat verweerder heeft nagelaten uiteen te zetten waarom hij zijn integratie en zijn langdurig verblijf in het Rijk niet als een buitengewone omstandigheid beschouwt. Hij verliest hierbij echter uit het oog dat verweerder duidelijk heeft gemotiveerd dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België en de goede integratie de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoord worden waarom deze aanvraag in België en niet in het buitenland is ingediend.

De verwijzing naar het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van de Raad is voorts niet dienend, aangezien de feiten die aan de basis liggen van dit arrest niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. In casu werd namelijk vastgesteld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is, zodat niet diende te worden onderzocht of een integratie kon worden weerhouden als een reden om een verblijfsmachtiging toe te staan en derhalve ook niet moest worden uiteengezet waarom dit gegeven bij een beoordeling ten gronde niet werd weerhouden.

Verzoeker kan verder ook niet dienstig voorhouden als zou niet zijn gemotiveerd waarom niet langer toepassing wordt gemaakt van de criteria van de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). Verweerder gaf zo op duidelijke wijze aan dat verzoeker zich niet langer dienstig op deze criteria kan beroepen, gelet op de vernietiging van deze instructie door de Raad van State.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de

Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelde in voorliggende zaak dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

In een eerste onderdeel van zijn middel houdt verzoeker voor dat ten onrechte geen ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM werd weerhouden als buitengewone omstandigheid.

Verweerder motiveerde in dit verband dat verzoeker geen persoonlijke bewijzen kon voorleggen, waaruit blijkt dat hij gevaar zou lopen bij een terugkeer naar zijn herkomstland. Hij verwees naar rechtspraak van de Raad dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van de mensenrechten in een land niet kan volstaan om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt op foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling. Verweerder vervolgde dat verzoeker geen bewijzen voorlegde dat hij lid is van de LTTE of dat hij banden heeft of heeft gehad met de LTTE, en dat hij aldus niet aantoonde dat hij om deze specifieke reden een dergelijk risico zou lopen. Verweerder wees er ook op dat verzoeker in het kader van zijn asielaanvra(a)g(en) reeds inriep dat hij ervan werd verdacht banden te hebben met de LTTE, doch de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieraan geen geloof hechtte. Hij stelde vast dat verzoeker in zijn verblijfsaanvraag geen bewijsstukken aanbracht die een andere appreciatie zouden toelaten. Hij wees er ook nog op dat verzoeker geenszins verplicht is zich naar het noorden van Sri Lanka te begeven. Verweerder oordeelde dat de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts optreedt voor zover de betrokkene zijn beweringen kan staven met een begin van persoonlijk bewijs, en verzoeker – die zich beperkte tot een algemene bewering en algemene rapporten – zulks naliet. Hij besloot dat de algemene bewering niet wordt toegepast op de eigen situatie en een loutere vermelding van artikel 3 van het EVRM niet volstaat om de buitengewone omstandigheden aannemelijk te maken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad stelt vast dat op lezing van de bestreden beslissing kan worden aangenomen dat verweerder de in dit verband door verzoeker in zijn aanvraag ingeroepen elementen en stukken in ogenschouw heeft genomen en heeft onderzocht of hieruit een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM blijkt. Verzoeker kan ook niet dienstig voorhouden als zou de voorziene motivering hem niet toelaten te begrijpen op welke gronden verweerder een schending van artikel 3 van het EVRM niet heeft weerhouden en overtuigt evenmin waar hij voorhoudt dat geen enkel of geen voldoende onderzoek in dit verband werd gevoerd. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker doet uitschijnen, heeft verweerder ook niet louter verwezen naar de eerdere beoordeling door de asielinstanties zonder zelf nog enig onderzoek te doen, doch is hij ook nagegaan of de door verzoeker aangebrachte elementen en/of stukken een andere appreciatie toelaten. Hij zette op gemotiveerde wijze uiteen waarom hij oordeelde dat dit niet het geval is. Verzoeker is aldus niet ernstig waar hij voorhoudt dat verweerder weigert zich uit te spreken op basis van de situatie in het land van herkomst zoals deze blijkt uit de voorliggende stukken ten tijde van het nemen van de thans eerste bestreden beslissing. Het is ook geenszins onlogisch waar verweerder verderbouwt op de vaststellingen die door de asielinstanties reeds werden gedaan, nu verzoeker zelf ook blijft terugrijpen naar de door hem aldaar gedane verklaringen. Het kan niet de bedoeling zijn dat deze verklaringen tot in het oneindige opnieuw moeten worden onderzocht en het kwam verzoeker toe met concrete argumenten en stukken aannemelijk te maken dat zijn persoonlijke situatie of de algemene situatie in het herkomstland dermate zijn gewijzigd dat een andere beoordeling zich opdringt. Het gegeven dat de beoordeling van de asielaanvraag reeds enkele jaren geleden gebeurde, maakt ook nog niet deze irrelevant is geworden en sluit niet uit dat het bestuur oordeelt dat de uitgangspunten hiervan in wezen nog steeds gelden en geen elementen voorliggen die toelaten hierover actueel anders te oordelen.

De Raad vast dat verzoeker in zijn verblijfsaanvraag andermaal aangaf te vrezen voor een onmiddellijke arrestatie door de Sri Lankaanse autoriteiten bij aankomst in dit land, omwille van het feit dat hij Tamil is en hij banden heeft gehad met de LTTE in het verleden. Hij stelde te zijn gevlucht uit zijn herkomstland. De commissaris-generaal oordeelde in dit verband in zijn beslissing van 26 november 2010 reeds dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegde betreffende de problemen die hij stelde te hebben gekend met het leger omwille van een verdenking van het hebben van banden met de LTTE en betreffende de door hem ingeroepen gebeurtenissen voorafgaand aan zijn vertrek. Daarnaast verwees de commissaris-generaal naar richtlijnen van het UNHCR van 5 juli 2010 dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met een overwinning van het Sri Lankaanse leger op de LTTE, dat de situatie sindsdien gevoelig is verbeterd en dat het profiel van een gewone Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende is om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden beoordeeld en het al dan niet toekennen van bescherming hangt er vooral van af of de asielzoeker aannemelijk maakt of hij of zij één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen heeft, waaronder personen die worden verdacht van banden met de LTTE. De commissaris-generaal stelde vast dat verzoeker niet aannemelijk maakte daadwerkelijk banden te hebben met de LTTE. De Raad bevestigde deze beslissing in zijn arrest van 11 april 2011, en verwees in dit verband ook reeds naar de arresten T.N. en S.N. t. Denemarken van het EHRM van 2011.

Waar verzoeker zich in het kader van de thans voorliggende verblijfsaanvraag andermaal beriep op het gegeven dat hij banden had of heeft met de LTTE en hij zijn land ontvluchtte, stelde verweerder correct vast dat de ongeloofwaardigheid hiervan reeds werd vastgesteld door de bevoegde asielinstantie en verzoeker in dit verband geen nieuwe, concrete elementen en/of stukken aanbracht die vermogen de eerdere beoordeling in het kader van de asielaanvraag(en) aan te tasten. Verzoeker lijkt te volharden op dit punt, doch brengt geen concrete argumenten aan ter weerlegging van deze motivering.

Verweerder oordeelde vervolgens, in navolging van de beoordeling in het kader van de eerste asielaanvraag, dat een loutere stelling Tamil te zijn en een loutere verwijzing naar algemene rapporten betreffende de situatie van de Tamil in Sri Lanka niet volstaat om een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken en dat hiervoor een persoonlijk (begin van) bewijs dient te worden aangebracht van een reëel risico in de zin van deze verdragsbepaling. Hij oordeelde dat verzoeker zulks naliet.

Verzoeker betoogt thans dat er wel degelijk een risico is in de zin van artikel 3 van het EVRM, nu de Sri Lankaanse overheid nog steeds niet in staat zou zijn om burgers te beschermen tegen willekeurige vervolgingen en discriminatie. Zij zouden er zelf voor verantwoordelijk zijn. Hij stelt dat de situatie in de steden voorlopig is verbeterd, maar dit niet geldt voor de afgelegen dorpen. Hij stelt dat verweerder er niet aan twijfelt dat de mensenrechten nog steeds worden geschonden in Sri Lanka, doch hij faalt om dit

toe te passen in zijn dossier. Hij stelt andermaal dat zijn leven in gevaar is in zijn herkomstland en dat één mensenrechtenorganisatie die melding maakt van folteringen reeds een bewijs vormt en het onredelijk is om geen rekening te houden met onafhankelijke mensenrechtenorganisaties zoals Human Rights Watch en Amnesty International. Zoals reeds werd aangehaald, hield verweerder wel degelijk rekening met de door verzoeker aangehaalde rapporten. Hij oordeelde evenwel dat ook een begin van persoonlijk bewijs dient voor te liggen en de loutere Tamilafkomst niet volstaat. Deze uiteenzetting van verzoeker vermag niet aan te tonen dat elke Tamil die terugkeert naar Sri Lanka, ongeacht of hij al dan niet een risicoprofiel heeft, een reëel risico loopt op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Deze algemene uiteenzetting, waarbij niet wordt teruggekoppeld naar concrete passages in de betreffende rapporten, toont niet aan dat sinds de beoordeling door de asielinstanties van verzoekers asielaanvragen de algemene situatie voor de Tamil in Sri Lanka dusdanig was gewijzigd dat elke terugkerende Tamil dient te vrezen voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat uit een ambtsbericht van het Nederlandse ministerie van Binnenlandse Zaken blijkt dat de situatie voor Sri Lankanen nog steeds zeer gevaarlijk is. Verder verwijst hij naar het gegeven dat zowel Nederland als Engeland in de loop van 2012 en 2013 van oordeel waren dat er nieuwe informatie voorhanden was die een herbeoordeling noodzaakte van het uitwijzingsbeleid van Tamil naar Sri Lanka. Dit gelet op gevallen van teruggewezen Tamils die bij aankomst in Sri Lanka werden onderworpen aan slechte behandelingen en/of folteringen. Hij verwijst in dit verband naar rechterlijke uitspraken in Nederland en naar verschillende updates van Vluchtelingenwerk Nederland van 2013. Hij betoogt dat mensen die uit het buitenland komen in Sri Lanka worden geïsoleerd. Ten eerste omdat ze uit het buitenland komen en aldus worden verondersteld geld te hebben. Ten tweede omdat er wordt verondersteld dat ze in het buitenland hebben verbleven om activiteiten van de LTTE te ondersteunen. Verzoeker is aldus van mening dat zijn Tamilafkomst gecombineerd met de algemene situatie in zijn herkomstland zoals deze blijkt uit de rapporten die in dit verband gekend zijn, wel degelijk volstaat opdat een reëel risico in de zin van artikel 3 van het EVRM wordt aangetoond en dat verweerder zulks ten onrechte niet heeft vastgesteld. De Raad wijst er evenwel op dat dit gestelde door verzoeker geen steun vindt in de rechtspraak van het EHRM. In zijn arrest R. J. t. Frankrijk van 19 september 2013 lag bij het EHRM de situatie voor van een vreemdeling die zich beriep op een risico op arrestatie bij terugkeer naar Sri Lanka omwille van zijn Tamilafkomst, zijn statuut van afgewezen asielzoeker en zijn engagement voor de LTTE. Het Hof oordeelde dat het loutere behoren tot de Tamil op zich niet volstond om een risico op slechte behandelingen aannemelijk te maken bij terugkeer en dat enkel Tamil met een risicoprofiel nood hebben aan bescherming. Deze rechtspraak bevestigt aldus het standpunt van verweerder dat elk individueel geval afzonderlijk dient te worden onderzocht en niet op algemene wijze kan worden gesteld dat elke Tamil zich kan beroepen op artikel 3 van het EVRM. De door verzoeker aangehaalde updates van Vluchtelingenwerk Nederland duiden er ook reeds op dat met name de terugkeer van Tamil met een risicoprofiel problematisch is. Wat verzoeker betreft, blijkt een dergelijk profiel evenwel niet. Nu verzoeker niet weerlegt dat hij, wat zijn individuele geval betreft, geen nieuwe elementen heeft aangebracht in vergelijking met zijn asielaanvraag, maakt hij niet aannemelijk dat verweerder in zijn beslissing niet kon volstaan met een verwijzing naar de beoordeling in het kader van de asielaanvraag dat verzoeker niet aannemelijk maakt een risicoprofiel te hebben. Verder dient, gelet op voormelde rechtspraak van het EHRM, te worden aangenomen dat verweerder correct heeft geoordeeld dat verzoeker voor het overige niet kon volstaan met een verwijzing naar rapporten betreffende de algemene situatie van de Tamil in Sri Lanka zonder in dit verband een persoonlijk bewijs voor te leggen. Verzoeker wijst nog op een nieuw standpunt dat het UNHCR zou hebben ingenomen, doch maakt niet aannemelijk dat dit dan zou afwijken van voorgaande uitgangspunten. Een onvoldoende onderzoek of enige concrete tegenstrijdigheid kan, in het licht ook van hetgeen voorafgaat, niet worden vastgesteld.

Het door verzoeker gestelde dat hij *“dit niet [kan] toepassen op zijn persoonlijke situatie”* nu hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn herkomstland om te bewijzen wat de gevolgen kunnen zijn, doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat en met name aan de vaststelling dat verzoeker in gebreke is gebleven enige ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM met concrete argumenten aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar *“nieuwe documenten”* die moeten aantonen dat er bij terugkeer een gevaar is voor zijn leven merkt de Raad op dat hij niet verduidelijkt op welke stukken hij dan wel precies doelt, laat staan concreet aannemelijk maakt dat hieruit alsnog enig reëel risico vermag te blijken. Dit betoog mist de vereiste duidelijkheid. De Raad benadrukt ook dat hij thans optreedt als annulatierechter en het niet aan hem toekomt nieuwe stukken te gaan beoordelen in de plaats van het bestuur.

Verzoeker betoogt nog dat hij in de onmogelijkheid is om terug te keren naar zijn herkomstland, omdat hij aldaar al verschillende jaren niet meer is geweest. Hij stelt niemand meer te hebben in zijn herkomstland. De Raad merkt in dit verband allereerst op dat verzoeker nog niet aantoonde dat hij deze elementen in zijn verblijfsaanvraag inriep als buitengewone omstandigheden. Daarenboven kan niet worden ingezien dat het loutere gegeven van een afwezigheid gedurende enkele jaren van het grondgebied van het land waar men is opgegroeid en heeft verbleven, een onmogelijkheid tot terugkeer met zich meebrengt. Voor het overige beperkt hij zich ook tot loutere beweringen. Er blijkt geenszins dat dergelijke vage en algemene dan wel ongestaafde argumenten van aard zijn aanleiding te kunnen geven tot de vaststelling dat de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM is bereikt.

De Raad stelt aldus vast dat verzoeker met zijn uiteenzetting de motivering in de eerste bestreden beslissing inzake artikel 3 van het EVRM niet weerlegt.

Door in een tweede onderdeel van zijn middel te herhalen dat hij niet begrijpt waarom zijn langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheden zijn, weerlegt verzoeker wederom de vaststelling van verweerder niet dat hij door het louter aanbrengen van deze feitelijke gegevens niet aantoonde waarom het voor hem niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en dat elementen die betrekking hebben op zijn integratie slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Zijn stelling dat deze elementen wel buitengewone omstandigheden vormen, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker toont ook niet aan dat hij in zijn verblijfsaanvraag dan wel concreet zou hebben toegelicht waarom deze elementen alsnog kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. De verwijzing naar het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van de Raad is, zoals reeds gesteld, niet dienend, aangezien de feiten die aan de basis liggen van dit arrest niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. In casu werd namelijk vastgesteld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is, zodat niet diende te worden onderzocht of een integratie kon worden weerhouden als een reden om een verblijfsmachtiging toe te staan en derhalve ook niet moest worden uiteengezet waarom dit gegeven bij een beoordeling ten gronde niet werd weerhouden. Aldus blijkt evenmin dat verzoekers verwijzing naar een *“cassatieberoep”* relevant is, nu dit handelt over de gevallen waarin de toekenning van een verblijfsmachtiging gerechtvaardigd kan zijn en niet over de ontvankelijkheid van een dergelijke aanvraag. Wat het gegeven betreft dat verzoeker geen strafbare feiten zou hebben gepleegd, kan verder ook niet worden ingezien op welke wijze dit gegeven vermogen aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk zou zijn de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Er blijkt aldus evenmin dat verweerder dit gegeven – waarmee hij wel degelijk rekening hield – ten onrechte niet zou hebben weerhouden als buitengewone omstandigheid.

In een derde onderdeel van het middel betoogt verzoeker in wezen dat verweerder onterecht oordeelde dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 niet meer kunnen worden gebruikt.

De Raad kan in dit verband enkel vaststellen dat verweerder correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde en dat dit rechtscollege in dit arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Aangezien deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon verweerder er geen toepassing van maken.

Door te betogen dat een voormalige staatssecretaris en tal van andere personen bevestigden dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 ook na de vernietiging van deze instructie nog kunnen worden toegepast en door te duiden dat dit in bepaalde dossiers ook gebeurde, toont verzoeker niet aan dat verweerder in casu enige appreciatiefout heeft begaan. Verweerder dient immers de wet en de rechtspraak van de Raad van State te laten primeren op allerhande verklaringen.

Het feit dat verweerder in het raam van zijn discretionaire bevoegdheid eventueel kan beslissen om bij een beoordeling ten gronde van een aanvraag van een vreemdeling om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd criteria in aanmerking te nemen die

gelijkaardig zijn aan deze die ook in de instructie van 19 juli 2009 waren opgenomen, impliceert niet dat hij mag voorbijgaan aan het gegeven dat de wetgever uitdrukkelijk heeft bepaald dat een verblijfsmachtiging slechts via de burgemeester van de verblijfplaats van de aanvrager kan worden aangevraagd in buitengewone omstandigheden. Verweerder diende in voorliggende zaak derhalve te onderzoeken of er effectief buitengewone omstandigheden werden aangevoerd en kon verzoeker niet vrijstellen van deze voorwaarde. Hierbij moet worden benadrukt dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 onder meer vernietigde omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”* en *“door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”*. Er dient trouwens te worden aangegeven dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012, uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om alsnog de criteria van de instructie toe te passen.

Ook door toe te lichten dat vele vreemdelingen, ingevolge de toepassing van de bepalingen van de instructie van 19 juli 2009 en dus veelal met een miskennis van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk werden gemachtigd, toont verzoeker niet aan dat verweerder in casu op basis van een incorrecte feitenvinding vaststelde dat hij geen buitengewone omstandigheden aantoonde terwijl dit een vereiste is die in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt gesteld om een aanvraag tot afgifte van een verblijfsmachtiging via de burgemeester van de verblijfplaats te kunnen indienen.

Verzoeker zet nog uiteen dat hij meent dat verweerder een nieuwe beslissing zou moeten nemen ten aanzien van de vreemdelingen die tot een verblijf werden gemachtigd op basis van de in de instructie van 19 juli 2009 opgenomen criteria. Hij maakt met deze toelichting evenwel niet aannemelijk dat de in casu bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast.

Door te betogen dat verweerder, ook nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde, nog beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de in deze instructie opgenomen criteria toont hij evenmin aan dat verweerder in voorliggende zaak onwettig optrad door te duiden dat hij geen toepassing kan maken van een instructie die werd vernietigd.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met alle gegevens die verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aanvoerde ter staving van zijn bewering dat er sprake was van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in dit verband een voldoende onderzoek voerde, zodat ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.2.5. Inzake de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel verliest verzoeker uit het oog dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Het loutere gegeven dat verweerder in het verleden met miskennis van wat is bepaald in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een verblijfsmachtiging zou hebben toegekend, leidt geenszins tot de vaststelling dat hij ook in casu de in voormeld wetsartikel gestelde bepalingen dient te miskennen.

2.2.6. Het rechtszekerheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11

januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Het rechtszekerheidsbeginsel wordt niet geschonden indien een bestuur op een juiste en consequente manier toepassing maakt van een duidelijke wetsbepaling en een door de Raad van State reeds vernietigde bestuurlijke instructie die strijdig was met deze wetsbepaling weigert toe te passen. Er blijkt verder niet op welke wijze het rechtszekerheidsbeginsel wordt miskend doordat verzoeker van mening is dat een onvoldoende onderzoek gebeurde in het licht van artikel 3 van het EVRM. Een onvoldoende onderzoek in dit verband werd, gelet op voorgaande bespreking van het middel, ook niet aangetoond. Door te verwijzen naar een standpunt van verweerder in een cassatieberoep dat een lang verblijf en integratie elementen zijn die een verblijfsmachtiging kunnen rechtvaardigen, terwijl in casu een beslissing tot onontvankelijkheid voorligt, kan ook in geen geval een miskening van het rechtszekerheidsbeginsel worden aangetoond. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan in casu niet worden vastgesteld.

2.2.7. Er moet ook worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet inhoudt dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om zijn uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is verweerder trouwens niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag onvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F). Verzoekers betoog inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

2.2.8. De beschouwingen van verzoeker laten ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.2.9. Het middel is ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre dit is gericht tegen de tweede bestreden beslissing

Verzoeker geeft, wat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten betreft, aan dat deze beslissing het lot dient te volgen van de eerste bestreden beslissing. Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, blijkt evenwel niet dat verzoeker enig gegrond middel aanvoert gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

Verzoeker betoogt bijkomend, wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, dat deze beslissing is genomen met miskening van de motiveringsplicht, omdat hierin niet wordt vermeld dat deze een gevolg is van de eerste bestreden beslissing. Hij geeft aan dat de motivering van het bevel strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende is omdat er nergens sprake is van de motivering van de eerste bestreden beslissing. De Raad stelt evenwel vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidt op welke juridische grond deze beslissing is genomen, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Eveneens wordt in feite geduid dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, met name nu hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Deze voorziene motivering in rechte en in feit is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoeker maakt verder geenszins aannemelijk dat deze motivering niet zou steunen op juiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk of onwettig zou zijn. Verzoeker duidt verder ook niet waarom of op welke grond in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de motivering van de eerste bestreden beslissing zou dienen te worden hernomen of waarom naar deze beslissing diende te worden verwezen. Het gegeven dat verweerder pas overgaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten na de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te hebben onderzocht en behandeld, betekent nog niet dat het bevel een loutere uitvoerings- of gevolgbeslissing is en niet op eigen juridische en feitelijke gronden kan bestaan. Verzoeker maakt ook niet concreet aannemelijk dat het bestreden bevel strijdig zou zijn met de instructies om het af te leveren. Daarenboven blijkt ook niet dat verzoeker het vereiste belang kan doen gelden bij zijn zeer formalistische betoog, nu hij geenszins aannemelijk maakt dat een eventuele vernietiging van het bestreden bevel aanleiding kan geven tot een wezenlijk andere beslissing in dit verband, te meer gelet op de vaststelling dat hij geen gegrond middel aanvoerde ter nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Zijn enige kritiek is immers dat niet wordt verwezen naar de eerste bestreden beslissing, of de motivering hiervan niet wordt hernomen, terwijl hij

terzelfdertijd kennis heeft kunnen nemen van deze beslissing en haar motieven. Een schending van de motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

In zoverre verzoeker, wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, ook nog een schending wenst aan te voeren van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel, kan de Raad verder enkel vaststellen dat enige concrete uiteenzetting betreffende de wijze waarop dit bevel is gegeven met miskenning van deze beginselen volledig ontbreekt. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebreke van de vereiste precisie, onontvankelijk.

Verzoeker heeft aldus evenmin een gegrond middel aangevoerd gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS